

„eest veel palla! Ets ma olnud armoline füllalte tema waasto, et pääd mahha ei katkenud, mis juba minõ lõngade wahhel olli? Olle rõemus mehhise, et ni ðipsalt peasisid!“ — Se olli surrele tänufs.

„Need ja teised kentsakad luggud ehtisid illusat peegli rami, kus veel pealegi rohket fuld illo ja kirja tüssisi nähha olli. Mis mina alw, maddal mehhise ni falli asjaga piddin teggema? Läffitasin peegli förge kuñingliko emandale, kes üksnes siin ilma peal nisuguse falli ande wäärt on. Sellega tahtsin täñoliko süddant üllestunnistada. Minõ wi-
sakad lapsed natsid fibbedast, kui pegel ärrawidi,
ja ei tulnud muulle mele mõttelda, et Argvüüs ja Kohhekell surrelifud lomad teel mingi önnetust wöisid
leida. Mõlemad ollid minõ sõbrad, ma piddasin
neid õiglaseks ja truiks, muido ei osleks ma kallist
warra nende fätte annud. Weda Argvüssi mõrtsos-
kale! Kahjo, et Kohhekellale ni rutustut otsa tegpite,
muido ehk olleffime tema läbbi jälgile sanud. Ma
tahhan elega järel nõuda, Koero, sihhelkonnas
ellab üks tarf waña moor, kes Arpo oškab lúa ja
wina flasi seest warga nää ülesnäitab. Kurjus ei
jä ial warjule, kül ehk same aegamöda faddunud
asjade teese. Peaks tarf waña mõrike agga ellus
ollema!“

„Armoline kuñinga issand! teie ette tuakse igga-
pääw ni paljo tühja ja suri asju, et teie kõik juhtu-
misi ei jõua mälletada. Kas mälletate veel sedda
lugu, kudda üksford minõ waña faddunud issa teie

önsat kuñingliku issa raskest aigusest peastis? Gi-
wist teie sedda enam ei mällestas, muido ei wöiks
teie üttelida, et mina ja minõ issa ial hääd ei olle
teinud. Minõ waña faddund issa eskas mõnda
arstimise ja tuseldamise asia. Teie ollite, ans kuñin-
gas, alles püksata poisiike, kes nisutades jalga üles
ei oskanud tösta, kui teie önnis issa pakkasel talvel
jahhi peal käies fülmetas ja joostwa többesse langeb
et pallakatega sängis tedda ühhe fülle pealt teisele
fänati. Kül anti Zuda sitta ja Tärpentini õlli sisse
ja wöiti liikmeid tökkatiga ja Turgipipra winaga.
Üks õppetas Prantsuse õlli, teine iiumese raswa,
agga ükski ei aitanud, suuni wimaks minõ waña
issa koos joudis, kes parajalt filla koormatega Wast-
Marwast taggasid olli tulnud. Tema astus aige
kuñinga sängi ette, wöttis kolm farwa aige pahema
kaenla alt, suitsetas nende farvatega wina flasi ja
näggi sealt lehhe, mis rohtu aigete tarvis läks.
„Kui teriveks tahhate sada, kuñinga issand! Siis
peate aega viitmata ühhe hundi wärské mäfsa ärea
söma ja hundi kassuka ümber pañema!“ ütles arst.

„Teie kuñinglik issa oigas sängist: „Hundi
pappa! teie kulete arsti nõu, egga teie riistist
waasto ei affa törfuma?“ Hunt ütles: „Minõ
mäfs on wiggane, ei fest sa kellegile rohtu.“ „Tühhi
lorri!“ üdis minõ issa. „Undke mäfs meie fätte,
kül siis näme, kas fölbab wöi ei fölba?“ Hunt
sadeti kossa fätte ja leiti, et mäfs terwe olli. Aige
kuñingas sõi hundi mäfsa ja sai seddamaid terveks.